

Τσίπρας, η κρυφή γοητεία της ήττας...

Είναι πλέον αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι ο κυβερνών ΣΥΡΙΖΑ δεν υφίσταται σαν ιδεολογική και προγραμματική δομή, που να είναι συμβατή με την ταυτότητα με την οποία κέρδισε τις εκλογές του Ιανουαρίου.

Το γερμανικό δόγμα του σοκ παρέλυσε τον αριστερό ριζοσπαστισμό του και τον μετέτρεψε εκβιαστικά και εν μια νυκτί σε μια φύσει ανομοιογενή και θέσει αδρανή πολιτική δύναμη για να εφαρμόσει υφεσιακά μέτρα λιτότητας και μάλιστα χωρίς σαφή προοπτική διεξόδου.

Ο λαϊκισμός της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ και η παρατεταμένη αναποφασιστικότητα του πρωθυπουργού, παρά τα ηχηρά μηνύματα μιας οικονομίας που κατέρρεε καθημερινά επί πέντε μήνες, οδήγησαν την χώρα στην ταπεινωτική ήττα του τρίτου και πιο σκληρού μνημονίου.

Το παράδοξα ανθεκτικό πολιτικό κεφάλαιο του πρωθυπουργού μάλλον θα πρέπει να ερμηνεύεται σαν μια εγωιστική αντίδραση της τραυματισμένης συλλογικής αυτοεκτίμησης παρά σαν επιβράβευση μιας σκληρής διαπραγμάτευσης, που στην

ουσία είχε τελειώσει ήδη και άδοξα από το eurogroup του Φεβρουαρίου.

Είναι γνωστό ότι το ερώτημα που έφερε τον ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση ήταν η διερεύνηση μιας άλλης προοπτικής, απέναντι στον δρόμο που χαρακτήρηκε από το ΤΙΝΑ της Θάτσερ μέχρι το alternativlos της Μέρκελ.

Και αντί πράγματι, έστω να φωτιστεί ένας άλλος δρόμος, τελικά γεννήθηκε και άλλος αδιέξοδος μονόδρομος στο πρόσωπο του κ. Τσίπρα, παρότι μάλιστα ο ίδιος αποδείχτηκε ανεπαρκής να ξεδιπλώσει μια εναλλακτική απέναντι στην ασυδοσία και την άκρως διευρυμένη ανισότητα του σύγχρονου καπιταλισμού.

Ο τρόπος που πολιτεύτηκε ο κ. Τσίπρας στις εκλογές, την διαπραγμάτευση και το δημοψήφισμα δεν τεκμηριώνουν ούτε πολιτική διορατικότητα, ούτε αποφασιστικότητα.

Αντίθετα αποδεικνύουν επικίνδυνη αφέλεια που εύκολα χρησιμοποίησαν οι Γερμανοί για να οδηγήσουν τον Έλληνα φορολογούμενο πολίτη να αναζητεί τώρα νόημα ζωής και ελευθερίας σε ένα οικονομικό στρατόπεδο συγκέντρωσης για πολλά χρόνια και χωρίς ορατή εναλλακτική.

Αλλά και ο τελευταίος ανασχηματισμός δείχνει ότι ο κ. Τσίπρας δεν μπορεί να καταλάβει τι έχει συμβεί, τι συμβαίνει και τι πρόκειται να συμβεί στην χώρα.

Η κυβέρνηση, που χρειάζεται σήμερα ο αφανιζόμενος τόπος μας, δεν μπορεί να είναι το αποτέλεσμα της τακτοποίησης λογαριασμών μεταξύ κομματικών συντρόφων και κυβερνητικών εταίρων.

Η κυβέρνηση χρειάζεται τους καλύτερους δυνατούς υπερκομματικούς γνώστες και τεχνοκράτες σε όλες τις θέσεις και τους χώρους.

Η «πολιτική αιγίδα» έχει πλέον μικρή αν όχι μηδαμινή σημασία. Αυτό αποδείχτηκε πλέον στην πράξη για όλους και με τον πιο πικρό τρόπο για την αριστερά.

Σε αυτήν την πιο κρίσιμη φάση μετά τον Β΄ΠΠ, η χώρα μας δεν χρειάζεται μόνο «αποπολιτικοποίηση» στην δημόσια διοίκηση, αλλά και «αποπολιτικοποίηση» στην διακυβέρνηση.

Μετά τον Παπανδρέου, τον Σαμαρά και τον Τσίπρα ένας απλά «τέταρτος

άνθρωπος» – για να θυμηθούμε και το θρίλερ του Πωλ Φερχόφεν – δεν θα σταματήσει το εθνικό θρίλερ.

Στην καλύτερη περίπτωση θα μπορεί να έχει, και εφόσον είναι ικανός για αυτό, έναν εποικοδομητικά συντονιστικό ρόλο για να ξαναμπεί κάποτε η χώρα σε βιώσιμη τροχιά μέσα στον δυτικό ανεπτυγμένο κόσμο.

Εκτός και αν επιλέξουμε συνειδητά την έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ούτως ή άλλως υπό το κράτος της τιμωρητικής λιτότητας και της ανακυκλούμενης ύφεσης που μας περιμένει για χρόνια, τύποις Ευρωπαίοι θα είμαστε.

Αν κάτι πολύ μεγάλο, ριζοσπαστικό και αποφασιστικό δεν συμβεί με τα ζόμπι της χώρας, δηλαδή τους πολιτικούς, τις τράπεζες και τους ολιγάρχες, οι χώρες του Βορρά θα συνεχίζουν να καλπάζουν και αυτά τα ίδια τους τα άλογα, εμάς δεμένους, θα μας διαμελίζουν.

Φωτό: από την ταινία «Ο τέταρτος άνθρωπος» του Πωλ Φερχόφεν

Δ. Τρικεριώτης, Twitter: [@BlogGnathion](https://twitter.com/BlogGnathion)